

Griffin'in Kayıp Tüyü

Yavuz DEMİRKIRAN

Griffin'in Kayıp Tüyü

Yavuz DEMİRKİRAN

Arlo, aslanın yumuşak altın rengi gövdesine ve minik kehribar kanatlarına sahip küçük bir griffin yavrusuydu. Rüzgârlı bir tepenin yükseklerindeki sıcacık bir mağarada yaşıyordu. Her sabah yeşil çantasını takar ve aşağıdaki çayırları keşfe çıkardı. Büyükannesi Mara onu sıcak, bilge gözlerle izlerdi. Ona uzun ve parıldayan güzel bir tüy vermişti ve Arlo onu çantasında güvenle saklıyordu.

Tüy, Arlo'nun en büyük hazinesiydi. Büyükanne Mara, tüyün onun büyülu bilgeliğini taşıdığını söylemişti. Onu eline aldığında kendini cesur ve sevilmiş hissedirdi. Her yere onunla gider, çantasına sıkıca yerleştirirdi. Güneşli bir gün, kelebeklerin peşinden koşarken Arlo bir rüzgâr esintisi hissetti. Çanta sallandı ve tüy uçup gitti. Arlo şaşkınlıkla nefesini tuttu. Tüy gitmişti!

Arlo ayı aradı ama tüy hiçbir yerde yoktu. Kocaman kehribar gözleri yaşlarla doldu. Büyükanne Mara'nın sözlerini hatırladı: 'Cesaret, korksan bile denemektir.' Derin bir nefes aldı ve tüyü bulmaya karar verdi.  nce ormanı arayacaktı. Küçük kanatlarını ırdı ve uzun, yeşil ağaçlara doğru yola ıktı.

Ormanda Arlo, Pip adında minik bir sincapla tanıştı. Pip'in başında küçük bir meşe palamudu şapkası ve kabarık bir kuyruğu vardı. 'Parlak bir tüy gördün mü?' diye sordu Arlo. Pip başını salladı. 'Hayır, ama aramana yardım ederim!' diye neşeyle cıvıladı Pip. Çalıların altını ve kayaların arkasını aradılar. Arlo büyükannesinin nezaket dersini hatırladı. Meyvelerini Pip ile paylaştı ve arkadaş oldular.

Pip, Arlo'yu uzun bir meşe ağacına götürdü. 'Tüyler sık sık dallara takılır,' dedi Pip. Arlo tırmandı ama küçük pençeleri kaydı. Korktu. Sonra hatırladı: 'Sabır, yeniden denemektir.' Bir nefes aldı ve yavaşça tırmandı. Tepede bir alakarga yuvası buldu ama tüy yoktu. 'Pes etme!' diye seslendi Pip. Arlo gülümsedi, arkadaşı için minnettardı.

Sonra uçurumları aradılar. Rüzgâr sert esiyordu ve Arlo'nun kanatları titriyordu. 'Cesaret, küçük olsan bile korkusuz olmaktır,' diye fısıldadı. Kayalık yarıklara baktı ve tüyü çağırdı. Pip minik delikleri kontrol etti. Kayıp bir eldiven ve parlak bir çakıl taşı buldular ama tüy yoktu. Arlo'nun yüreği sızladı. 'Belki de sonsuza dek kayboldu,' dedi üzgünce.

Pip, Arlo'nun kanadını okşadı. 'Dağ mağaralarını deneyelim,' diye önerdi. 'Büyükanne Mara bir keresinde mağaraların sırlar sakladığını söylemişti.' Arlo başını salladı. Karanlık bir mağara girişine varana kadar yürüdüler. Arlo ürperdi. 'Nezaket, başkalarına yardım etmektir,' diye hatırladı. Küçük bir meşale yaktı ve Pip hemen arkasındayken içeri girdi.

Mağaranın içi serin ve sessizdi. Tavandan su damlıyordu. Arlo, 'Tüy, burada mısın?' diye seslendi. Aniden yumuşak bir parıltı gözüne çarptı. İşte, bir çıkıntının üzerinde parıldayan bir tüy vardı! Ama bir kayanın altına sıkışmıştı. Arlo nazikçe çekti. 'Sabır,' diye kendine hatırlattı. Kayayı gevşeyene kadar oynattı. Tüy serbest kalmıştı!

Arlo tüyü sıkıca tuttu. Meşale ışığında parıldıyordu. 'Buldun!' diye sevindi Pip. Arlo arkadaşına sarıldı. 'Yardımanın için teşekkür ederim,' dedi. 'Senin sayende başardım.' Mağaradan sıcak güneş ışığına çıktılar. Arlo kendini gururlu ve mutlu hissetti. Tıpkı Büyükanne Mara'nın öğrettiği gibi cesur, nazik ve sabırlı olmuştu.

Eve dönerken Arlo tüye baktı. Büyükanne Mara'nın ona hikâyeler anlattığı tüm zamanları hatırladı. Tüy güzeldi ama sadece güzel bir şeyden fazlasıydı. Onun sevgisini ve bilgeliğini taşıyordu. Tüyün büyüünün paylaştıkları anılarda olduğunu fark etti. Tüy olmasa bile bu anıları her zaman kalbinde taşıyacaktı.

Arlo mağaraya vardığında Büyükanne Mara onu bekliyordu. 'Tüyünü bulmuşsun!' dedi, gözleri parıldayarak. Arlo başını salladı. 'Ama önemli bir şey öğrendim,' dedi. 'Tüy senin sayende ve anlattığın hikâyeler sayesinde özel. Gerçek büyü anılarda.' Büyükanne Mara gülümsedi ve kanadını ona doladı. 'Yaşının çok ötesinde bilgesin, küçüğüm.'

Arlo tüyü nazikçe çantasına yerleştirdi. Onu her zaman değerli tutacağını biliyordu ama daha da çok, büyükannesiyle geçirdiği zamanı değerli tutacaktı. O gece ateşin yanında oturdular ve büyükannesi ona anıların eşyalardan daha önemli olduğunu öğrenen cesur bir griffin yavrusu hakkında yeni bir hikâye anlattı. Arlo dinledi, sıcacık ve sevilmiş hissederek.

Ertesi sabah Arlo mutlu bir kalple uyandı. Ormanda Pip'i ziyaret etti ve ona bir hediye getirdi: şapkası için parlak bir meşe palamudu. 'Nezaketin için,' dedi Arlo. Pip sevinçle cıvıldadı. Ağaçların arasında birlikte oynadılar ve Arlo arkadaşı için minnettar hissetti. Cesaretin, nezaketin ve sabrın ona sadece tüyü değil, gerçek bir dostu da kazandırdığını biliyordu.

Arlo eve döndü ve Büyükanne Mara'nın yanına oturdu. 'Bana tüyü tekrar anlat,' dedi. Büyükanne gülümsedi ve dedi: 'Tüy, ailemizin sevgisinin bir hatırlatıcısıdır. Senden önce gelen tüm griffinlerin anısını taşır. Onların cesareti, nezaketi ve sabrı sende yaşıyor.' Arlo tüye baktı ve ailesiyle derin bir bağ hissetti.

O günden sonra Arlo tüyü gururla taktı ama artık onu kaybetmekten endişelenmiyordu. Gerçek büyüünün içinde olduğunu biliyordu: büyükannesinin öğrettiği dersler ve birlikte biriktirdikleri anılar. Kendini cesur, nazik ve sabırlı hissetti. Ve ne olursa olsun, ailesinin sevgisinin her zaman onunla olacağını biliyordu.

Böylece griffin yavrusu Arlo, anıların eşyalardan daha önemli olduğunu öğrendi. Tüy bir hazineydi ama gerçek hazine büyükannesinin sevgisi ve Pip'in dostluğuydu. Gülümsedi, küçük kanatlarını açtı ve kalbi minnetle dolu, yeni maceralara hazır, güneşli gökyüzüne uçtu.